

szívcsap

*az otthon tere szűkül, csomósodik benne a harag.
már kinőtte a lakást, de én mégis maradok.
a testem közügy,
nem vihetem ki úgy az utcára, hogy ne szóljon hozzám valaki.
mindenki megnéz és esküszik, hogy
fiú lesz, hogy éjjel fog megindulni,
hogy sok tejem lesz, hogy nem lesz
elég.
nem akarok már kimenni. átjössz hozzám látogatóba,
de a testem kitakar, nem ismeresz meg.
nyomom, engedlek, mondom önkéntelenül a kaputelefonba,
valamit, amit talán pár nap múlva is fogok,
amikor végre megkönnyebbülök, és megengedem
a szívcsapot.
hogyan lehetnék közelebb a történéshez?
a hírekhez, amik kényszeresen frissítik magukat, minden másodpercet
piros és kék értesítésekkel törnek át,
az utcához, az ügyintézéshez, a haladáshoz,
ezekhez már semmi,
az üres játszótéren a rigókhöz van némi közöm.*

lochias

*mint egy kioldott zár, fellélegzik bennem a lochia, utánad érkezett, és
színezi a napjaim. először úgy, mint a nehéz tempera, aztán már
éppen csak mint amikor a fákon ragadt előző napi esőt leveri a szél, és az rám
szitál, a cseppek átmenetileg maradnak a bőrön.
más szagú a húsom, mint korábban, és fut ki belőlem a tej, követem,
mint kirándulásokkor a patakot, követlek a mentén,
felveszem a ritmusod.
sírsz és a torkodból vihar kel, szeretnéd, hogy a sírásod tükrözze az ég. a nyári vihar
odaláncolt az erkélyhez, hipnotizál,
alig tudok elszakadni tőle.
most máshogy nézem, ahogy tépi a fákat, mert tudom, hogy
te közben sírsz, és ez valahol
ugyanaz az elem.*

barátaink

*az egyik sétánk vége felé
vettem észre a nagy, sötét és nehéz testű, nyugodt lovakat,
éredeklődve hajoltak át egy kerítésen.
bársony sercegés, lassú rágás. az este érkezése.
sosem voltál ilyen közel állatokhoz, a párájuk
szelíden a közeledbe ért.
eldönthetjük, hogy ők lesznek a barátaink?*

*ahogy hazaériünk az élénk körvonalak közé, a villanyfénybe,
a lovak emléke távolodni kezd.
a konyhában már csak a pirítós illatának van hely,
a fürdőszoba csobogása mellett esélyünk sincs
meghallani halk lélegzetüket.*

*csak lefekvés előtt gondolunk rájuk újra, igen,
ők a barátaink, soha, eszünkbe sem jutna
rájuk ülni, csak közel menni hozzájuk,
végtelen ideig ölelni a nyakukat.*